

Gospod Maroša dobro vidi na uro

Potem ko je gospod Maroša kar obležal v postelji, sem mu na omaro ob njegovem vznožju pritržil veliko stensko uro, ki sem jo dobil v spomin od prijatelja Foltija, Bog mu daj dobro, kakor je gospod Drobnič na Rakovniku dobil v spomin njegovo zimsko poročno suknjo.

No, to uro sem »žrtvoval«, da bi gospod Maroša lažje čakal na negovalko ali na kosilo in podobne redne obiske, ker si bo lahko meril čas. A on ni bil najbolj zadovoljen z mojo uro, češ da kljub veliki številčnici ne more videti, koliko je ura. A dogodki govorijo povsem drugače!

Bilo je nekega prijetno sončnega dne. Nekam se nam je mudilo h kosilu in sem nameraval gospodu Maroši dati kosilo potem, ko se bomo

najedli mi. Običajno je ravno nasprotno. Ko se gospod Maroša naje, potem gremo h kosilu tudi mi. Tokrat smo torej imeli prednost mi. Ko smo končali kosilo, je sonce zunaj tako prijetno vabilo, da smo morali sesti okoli okrogle mize in najmlajši sobrat je postregel še s kavico in drugi-

mi dragocenimi dodatki. Lepo je bilo sedeti tam zunaj na soncu in se razvajati. Ura pa se ni ustavila in je pridno odtiktakala najprej eno popoldne, potem še pol urice naprej ...

Nenadoma se spomnim, da gospod Maroša še vedno čaka. »Nega nevole!« sem si mislil, tako in tako ne ve, koliko je že ura. Zajtrk pa je bil tudi obilen, da ga lakota gotovo še ne more mučiti.

Hitro smo pospravili okroglo mizico in jaz naravnost v Marošovo sobo. Lepo mirno je ležal in imel oči vprašujoče uprte vame. Da bi premagal neprijetno zadrego sem ga vprašal: »Kako gre, gospod Maroša?«

On mi pa mi odrezavo na kratko odvrne: »Kot prvo, obed!«

Tako torej: »Najprej kosilo, potem pa bova govorila o tem, kako gre!«

Od takrat naprej puščam Foltijevo uro še vedno na tisti omari, ker natančno vem, da gospod Maroša vendarle vidi, koliko kaže ura.

Kako je gospod župnik lagal pri oznanilih

Zadnje čase, ko lažejo tudi najvišji slovenski politiki, je začel lagati tudi gospod župnik. Pri nedeljskih oznanilih je namreč oznanil, da bo v četrtek, 10. marca, predavanje v Marijanišču o zdravi prehrani in zdravem načinu življenja. Ja, bravo, to je to, kar je danes najbolj potrebno!

Že 15 minut pred začetkom predavanja sem se odpravil v Kovačičevo dvorano, opremljen z beležko, pisalom in fotoaparatom, da bi lahko spremljal dogajanje in ga tudi primerno predstavil na naših internetnih straneh.

Že ko se bližam dvorani, sem imel nekak čuden občutek, kakor da bi bile okrog mene samo ženske. Ko sem stopil v dvorano, so bile z mano silno prijazne in mi govorile nekaj takega kot: »Kako lepo je, da ste danes tudi vi tukaj!« Obupano gledam okrog, potem pa le zagledam nekaj moških: dr. Kapuna v živahnem pogovoru

z g. Ivanom Turkom, ravnateljem, potem pa še župana v družbi njegove žene. Moji čudni občutki so me tedaj prenehali obletavati in kot uradni »poročevalec« sem se usedel prav v prvo vrsto.

Potem pa se je začelo! Dr. Mojca Senčar, priznana aktivistka za zdravje, je začela govoriti. Nič nisem slišal pričakovanih besed o zdravi hrani in zdravem življenju, v ušesih so mi kot bi me kdo s kijem tolkel po glavi odmevale samo besede »dona«, »dora«, »dojke« ... Vedno bolj mi je postalo jasno, za kaj gre in počutil sem se kakor pes v cerkvi. A pomoči ni bilo! Bil sem čisto spredaj, tako da dostojen umik ni bil več mogoč. S kančkom očesa sem poškilil nazaj in ko sem videl g. ravnatelja v družbi dr. Kapuna, sem se nekoliko potolažil.

Ampak to še ni bilo vse. Po dr. Senčarjevi, ki je imela v rokah samo mikrofona, je spregovorila ga.

Tatjana Kumar. Ta ni imela več samo mikrofona v rokah, ampak celo projekcijsko platno, na katerem so poplesavale fotografije, ki so me spravljale v obup. Ker sem se ravno tisti teden vrnil iz kliničnega centra v Ljubljani, so mi bile podobe plakatov, ki sem jih videl na stenah čakalnice, še nekam znane. Pa žal ni ostalo samo pri teh plakatih, ga. Tatjana je šla še dalje. Lasje so mi šli pokonci in samega sebe sem zmerjal, kako da sem bil lahko tako naiven in sem padel v to godljo, v kateri so se prikazovale samo ženske dojke, čeprav pod vidikom zgodnjega odkrivanja raka. Poskušam spet škiliti nazaj in na grozo ugotovim, da je g. ravnatelj nekam izginil, le dr. Kaprun in g. župan sta bila še tam nekje zadaj in jaz tu, čisto spredaj. Kaj bi takrat dal, da bi lahko zginil kot kavra!

Zginiti kot kavra ni bilo več mogoče, lahko sem samo kazal, kako da je moja prisotnost pri tem predavanju nadvse potrebna. Vklopil sem blitz (bliskalico) na kameri in fotografiral, da se je kar bliskalo. Najprej z ene strani, potem sem

se zelo očitno presedel na drugo stran dvorane in fotografiral še z druge strani. Počasi sem se na nelagodni in silno nerodni položaj privadil.

Tedaj pa je tudi predavanje šlo h kraju. Vedel sem, da moram še kaj pametnega spregovoriti v imenu gostitelja, oziroma g. ravnatelja, ki ga že dolgo ni bilo več v dvorani. Pograbil sem mikrofona, po katerem je že segel g. župan. A bil sem hitrejši kot on in beseda je bila moja. Ne vem točno kaj sem govoril, vem le to, da sem govoril

in da so ženske na koncu celo ploskale. Aplavz pa je hitro utihnil, kajti mikrofona je že imel v rokah mlad in šarmanten g. župan.

Potem smo šli počasi ven, na hodnik, kjer sem pričakoval, da bo priložnostna pogostitev. Tam so bile (o groza!) vse gospe, ki zahajajo v Marijin kot. Oh, ko bi se mi vsaj smejale in rekle: »O, gospod Mirko, kje vas danes najdemo!« Pa so se samo zagonetno smehljale in v rokah stiskale vsaka svojo kupico vina, ki jim ga je nalila ga. Lila. S takšno kupico vina v roki sem se tudi sam potem vrtel med številnimi obiskovalkami na ozkem hodniku. Nekoliko lažje mi bilo sedaj, saj sem pri šanku opazil tudi g. Janeza, ki je vneto debatiral z g. županom. Kljub temu pa sem še vedno na tihem »preklinjal« gospoda župnika, ki ga ves čas ni bilo na spregled, čeprav je pri oznanilih na vsa usta govoril, kako koristno da bo za zdravo življenje nocojšnje predavanje.

Trije salezijanci in tri dolge popoldanske ure

Spet je bil prekrasno sončen sobotni popoldan in človek res ni vedel, kam bi se dal. Trije salezijanci so se zato spet odpravili na novo pustolovščino. Tokrat jih je zamikalo izumrlo gradbišče pri Centru DUO. Vrata na gradbišče so bila varno zaklenjena, kontejner in stranišče ob njem sta uživala v sobotnem počitku. Naši trije znanci pa se kljub temu drznejo motiti ta sobotni mir.

Z obljubo hladnega piva je g. Janez lobiral pri g. Marku in g. Jožetu. Najprej ni bilo odziva, potem pa je zgledalo, da bo le šlo. Vsi trije so se primerno preoblekli in v prašnatih delovnih oblekah so se odpravili na zaklenjeno gradbišče. G. Janez, ki je imel pobudo, je imel tudi ključe. Hitro so smuknili noter in spet varno zaklenili. Potem pa po prašnih lojtrcah gor in g. Janez je označil tarčo. Stara, še pred vojno zgrajena stena iz masivnih opek, mora do ponedeljka ven. Pa ne samo ven, opeko bo potrebno očistiti in zložiti na palete. »O, groza«, sta se že držala za glavo g. Marko in g. Jože. »Pa naju je spet!« Ampak, sedaj smo tu in nima pomena, da bi se umikali.

Začelo se je zelo hitro. G. Janez je kot veriverica splezal na steno, si spotoma sposodil še kompresor in že je g. Jožeta in g. Markota, ki sta ostala spodaj, zasul s pravim cunamijem prahu in opeke. G. Jože in g. Marko sta hočeš nočeš morala poprijeti za prašno in nevarno delo. Samokolnica se je vztrajno polnila z opekami, vedno pogosteje jo je bilo treba sprazniti in zato je na paleti skladovnica opek vedno bolj naraščala.

Naraščala pa ni samo skladovnica, tudi vročina je sledila njenemu strmemu grafu. Vročina pa je posledično izsušila tudi grlo. Ob oblakih prahu in drugi umazaniji, ki je bila povsod naokoli, to sploh ni bilo čudno. Grlo je vedno bolj škripalo in ko je preglasilo celo iztrošeno samokolnico, se je vendar pojavil na gradbišču še četrti salezijanec,

ki zaradi operacije kile ne sme opravljati težkega dela. Zato je tudi svoj fotoaparata tako nastavil, da je bila resolucija nekoliko nižja, sicer bi bile fotografije zanj pretežke.

No, prav on je tvegala svoje dobro pooperacijsko počutje in na paleti prašne opeke so se znašli trije božansko ohlajeni »rogači«, ki so čakali na svoje oboževalce. Ko so trije salezijanci zagledali to tihožitje na paleti prašnih opek, so z nemogočimi akrobacijami zapustili prašno gradbišče in že so sijočih in poželjivih oči stali pred paletto. »Rogači« so bili označeni z barvami in vsak je vedel natančno, kaj je njegovega. Samo še zidarsko kladivo je bilo potrebno in zamaški so leteli po zraku, v grlo pa je končno pričurljalo nekaj božansko hladnega in osvežujočega.

In ta postopek se je ponovil ob 2. uri, ob 3. uri in ob 4. uri. Ob 4. uri pa se je dogajanje še nekoliko razširilo, saj so zvonovi slovesno zvonili »delopust« in mi smo imeli tako več časa za razvajanje.

Kako lepa je naša vera in kako lepo je biti salezijanec! Ne morem pozabiti smučarja na Mölltaler Gletschju, ki mi je kot duhovniku priznal: »Ja, naša katoliška vera je najboljša. Plačaš cerkveni davek, pa imaš mir!« No, naši trije salezijanci so danes plačali kar visok davek, da so si ob 4. uri zaslužili mir in razvajanje.

